Järwa maal Kareda küla juures sai lahing peetud. Saarelaised ja teised Eestlaesed, kes weel paganad, nende seltsis said ärawõidetud, ja peäle 500 leidsid surma. Seält läksid ristirahwas ka Harju ja Wiru maale. Igal pool hakasid Eestlaesed risti usku wastu wõtma. Aga nüüd tõusis paragu Jumal risti rahwa eneste seas riid ja tüli. Kui piiskop Tiitrik Tallinnas paganatest oli tapetud, seädis Taani kuningas tema asemele teise piiskopi nimega Weselin, aga ka piiskop Albert, kellele paawesti ja Saksamaa keisri poolest luba oli antud piiskopisi Maarjamaal seäda oli jälle oma wenna Hermani Eestimaa piiskopiks seädnud. Aga Taani kuningas ei lasknud teda mite Eestimaale tulla, sest tema ütles et kõik Eesti maa tema päralt olle, ja ei tahtnudgi lubada et Saksad Eestlaesi õpetaksid ja ristitaksid. Piiskop Albert läks selle pärast paawesti juure ja Saksamaa keisri juure kaebama, aga ei leidnud mite palju abi, sest Taani kuningas oli paawesti meelitanud et tema ka tema nõuse heitis, ja Keisril oli teiste waenlastega sõdida, ja ei tahtnud mite Taani kuningat ka omale waenlaeseks teha. Wiimaks läks siis piiskop Albert ise Taani kuninga juure ja lubas ise ennast ja kõik Maarja-maad tema walitsuse alla anda, kui teised Maarja maa rahwas tema nõus olesid. Weselin jäi siis selle lepituse järele Harju-maa piiskopiks, aga Herman Lääne-maa, Sakala ja Uggenuse piiskopiks ja Wiru ja Järwa maale sai weel üks ise piiskop seätud.

Rootsi kuningas Johan, kes kuulda sai, et Taani ja Saaksa rahwas tülis olid, püüdis omale sest kasu saada, ja tuli oma wäega laewadega Lääne maale ja wõitis seda ära. Lihula linna jätis tema oma peäliku mõne saea sõameestega ja läks Rootsi tagasi. Aga kohe pärast seda tulid Saarelaesed, wõitsid Lihulinna ära ja tapsid peaegu kõik Rootsi rahwas ära, mõned aga peäsesid Tallinna. Aga Sakste ja teiste riõti rahwa wägi aeas jälle Saarlaesed koeu. Nüüd lasksid kõik Eestlaesed enast ristida, et ei jõudnud nii palju õpetajaid saata. Mõni õpetaja oli wiistuhat mõni teine pealegi küme tuhat ristinud.

Kui nüüd piiskop Albert jälle Maarja maale tagasi tuli ja oma lepitamist kuninga Woldemariga kuulutas, siis seisid kõik selle wastu. Nemad ütlesid, nemad olle Kristuse ja neitsi Maarja auuks paganate wastu sõdinud ja neid risti usku saatnud aga mite Taani kuninga kasuks. Kuningal ep olnud ka mite jõudu selle wastu panna ja nenda jäi siis kõik Maarja ma Rija piiskopi walitsuse alla, kuida aga Harju, Wiru ja Järwa ma jäi Taani kuninga jäuks, aga ka neid tema pidi pea oma käest äraandma.

Aastal **1220** olid kõik Eestlaesed risti usku heitnud, üksi Saare maa rahwas olid aga paganad. Sellega lõpeb siis see kord meie jut. Ehk annab Jumal elu ja jõudu, et edaspidi ka sulle, armas Maa-rahwas saan weel kõnelda, kuida ka

Maa-rahwa Kasuline Kalender 1862, lk. 32